

ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Αποδημεῖ ὁ βασιλεὺς μὲ δὴ τὴν φαινόλια,
καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς γιὰ βασιλεὺς μας μένει.
Ο Κουμουνδοῦρος σχίζεται καὶ σκάνει ἀπὸ ζήλεια,
καὶ δὲ ληγιάννης ξεφυσᾷ καὶ ἀνεβοκατεβαίνει.
Φουεκόνει καὶ ὁ Χαρίλαος γιὰ πεῖσμά των σὰν διάνος
φορεῖ πορφύρα, τρικαντό, στέμμα, σπαθὶ καὶ κράνος.

Πρωθυπουργὸς καὶ βασιλεὺς καὶ Σακαράκας πρῶτος,
ὅλαις ἡ δόξαις καὶ ἡ τιμαῖς ἐμπρός του σταματοῦν·
ἔδω δὲ θρόνος ὁ χρυσὸς, ἔκει ἀρμάτων κρότος,
καὶ δῆλο σὲ στρῶμα λουλουδῶν τὰ πόδια του πατοῦν.
Καθβαλικένει χαιρεταὶ, πεζεύει καμαρόνει,
καὶ δῆλους μὲ τὴν λάμψη του φουρκίζει καὶ στραβόνει.

Πέντε βαστοῦν τὸ μαῦρό σου, ἀφέντη καθβαλάρη,
τὴν σηκωμένη μύτη σου διακόσιοι ξεμυιγάζουν,
ὅλους τοὺς πάσι διπιτί, θηριομάχε "Ἄρη,
ὅλοι ἐμπρός σου χάσκουνε καὶ τόπο σου ἀδειγάζουν.
Ἐμπρός, Μεγαλειότατε, σπαθάτε, διπλωμάτη,
χωμένος μέσα 'στ' ἄρματα ξαπλώσου στὸ Παλάτι.

"Ολα τὰ ἔχεις, τίποτα, Μυλόρδε, δὲν σου λείπει,
μόνο πολέμους δὲν μπορεῖς νὰ κάμης καὶ συνθήκας·
ἄλλα γι' αὐτὰ οἱ Ἑλληνες δὲν ἔχουν καρδιοχτύπι,
καὶ τὰ σπαθά των ἡσυχα κοιμοῦνται μὲς 'στής θήκαις.
Μόνο μ' Ἀράπηδες μπορεῖς τὸν πόλεμο νὰ κάμης,
καὶ τοῦτο ἀν τὸ θέλουνε αἱ φίλαι μας Δυνάμεις.

Καὶ ὁ προσφιλής μας βασιλεὺς νομίζω ἔως τώρα.
πᾶς πόλεμο δὲν ἔκαμε ποτὲ ἐπὶ ζωῆς του·
γιὰ τοῦτο τὸν εὔγνωμονεῖ καὶ ἡ προσφιλής του χώρα,
καὶ ὑπὲρ τοῦ θρόνου δέεται καὶ πάλιν τοῦ 'Ψίστου.
Καὶ τώρα φεύγεις ἀπ' ἔδω μὲ μόναις ἀναμνήσεις,
τοῦ Βοκακλίου τὰς σεμνὰς ἔκείνας διαχύσεις.

Συνθήκαι, πόλεμοι, στρατοὶ καὶ στόλοι....κολοκύθα!
μὴ κάνης ἀντιβασιλεῦ, σὲ τέτοια τὸν καιρό·
καὶ ἀν τοῦ πολέμου ἡ φωτιὰ σου φλόγισε τὰ στήθεα,
εἴθις μὲ κρύο σβύσε την Καισαριανῆς νερό.
Οὗτε μ' αὐτὸ τὸν ἰσκυρὸ σου πολέμους μὴ μας κάνῃς,
δὲν θέλει καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς ὁ Διληγιάννης.

Σὰν ἀντιβασιλεὺς καὶ σὺ ἀξένοικτος κοιμήσου,
ἀνέβα εἰς τὸ θρόνο σου, Ἐγγλέζε σοβαρὲ,
σὲ σύννεφα φοδόχρυσα καὶ σὲ πορφύρας κλείσου,
καὶ 'στὸ Παλάτι κάμε μας κανένακ σουαρέ.
Ἀντιμεγαλειότατος καὶ ἄλλη φορὰ ἀν μείνῃς,
ἔσως τὸ φέρει ἡ τύχη σου καὶ βασιλεὺς γὰρ γίνῃς.

Souris.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΗΚΟΣ.

Καλὴ ἀρχὴ! Τὰ μολύβδινα ἔκεινα καλουπάκια, τὰ
ὅπεια διαχειρίζονται τὰ καταμαύρισμένα χέρια τῶν τυ-
πογραφιῶν ἐργατῶν, θὰ ἔχουν κάποιαν μαγείαν ἐντὸς
αὐτῶν, διότι πάντοτε χρησιμέουν ὡς Πρόδρομοι, τοὺς
ὅποιους δυνατὸν ν' ἀποκεφαλίζουν, οὐχ' ἡσσον αὐτὰ ἐπι-
μένουν κεκομμένα ἀκόμη νὰ κρατοῦν εἰς τὸ πιάτο τὰς
κεφαλάς των, ἐνῷ οἱ ζωγράφοι δὲν τοὺς στεροῦν καὶ τὰς
ἄλλης κεφαλῆς, καὶ γίνονται οὐτώ δικέφαλοι, ὅχι ἀετοὶ,
ἄλλα Πρόδρομοι. Σᾶς ὑπενθυμίζομεν μετὰ τὴν ἐρεύρε-
σιν τοῦ Γουτεμβεργίου, τὴν πυξίδα, τὴν Πυρίτιδα, τὴν
Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην. Σᾶς ὑπενθυμίζο-
μεν ὅτι ἐν τοῖς τυπογραφείοις τὸ πρῶτον ἀνέτει-
λαν αἱ πρῶται ἀκτῖνες πάσης ἐπαναστάσεως. Σᾶς ὑ-
πενθυμίζομεν ὅτι ἔκειθεν ἐδανεισθησαν τὸν σπινθῆρά των
αἱ μεγαλίτεραι θηρησκευτικαὶ ἡ κοινωνικαὶ πυρκαϊκαὶ.
Μία ἐπαρχιακὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πασκάλ, μία φυλλάδα τοῦ
Κοιρρίτη, ἀρθρὸν τοῦ Junius, ἀσμα τοῦ Λουθῆρου ἡνα-
ψων πῦρ εἰς θημωνίας καὶ ἐπετάχθησαν ἀγριαὶ λάμψεις
καλύψασαι τὸ στρέμμα, καὶ ἀνέτειλαν κόσμοι νέοι καὶ
ἐγιναν ἐρείπια κόσμοι παλαιοῖ.

Τί παράδοξον ἂν καὶ ἐν τῇ μικρᾷ, τῇ ἐν δεινῇ ζυμώσει
διατελούσῃ κοινωνίᾳ μας, ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων
πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύνθημα τοῦ ἐργατικοῦ καὶ
παρ' ἡμῖν ζητήματος, ὅπερ νήπιον πρὸς τὸ παρὸν κλαυθ-
μηρίζον θὰ πήρε τὸ γάλα τῶν δακρύων ἐπὶ τινα καιρὸν,
ἄλλας θὰ μεγαλώσῃ, ἔστω καὶ καχεκτικόν, καὶ θὰ ἥξῃ
φωνὴν, ἥτις ἀν ὅχι νὰ κλονίσῃ τὴν γῆν, ἀλλὰ νὰ μετα-
δῶσῃ ὄλιγην τρεμοῦλαρ εἰς τὰ δερμάτινα κεμέρια τῶν
ἐργοστασιαρχῶν καὶ καταστηματαρχῶν μας.

* * *

'Εκ τῶν ἐργατῶν ἐν Ἀθήναις δὲν εἶναι μόνον οἱ τυ-
πογράφοι οἱ πάσχοντες. 'Εχν ἡγέρθησαν αὐτοὶ καὶ ἐδι-
καιώθησαν ἐν μέρει, τοῦτο προηλθεν ἐκ τῆς διηνεκοῦς
μετὰ τοῦ πνεύματος συγχρωτίσεως, δι' ἡς ἀπαντες εἰσιν
ἀνεπτυγμένοι, γνωρίζουσι τὰ δίκαια των ὡς πολιτῶν,
αἰσθάνονται τὸ κοινωνικὸν ἀδίκημα, ἀναγνωρίζουν τὸ
οἰκονομικὸν ἔγκλημα, ἐμπνέονται ὑπὸ αἰσθημάτων ἀδελ-
φότητος καὶ συνεργασίας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συμ-
πήγυνται εἰς στρατόπεδον καὶ ἀναγκάζουν τοὺς μεθ' ὧν
συναλλάσσονται νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουν καὶ αὐτοὺς ὡς δύ-
ναμίν τινα κοινωνικὴν, μικρὰν ἡ μεγάλην, ἀδιάφορον.

'Αλλ' εἰς τοὺς ἄλλους ἐργάτας, εἰς τὴν μεγάλην, φέρ'
εἰπεῖν, τάξιν τῶν Ἐμπορούπαλλήλων, εἰς τὴν τάξιν τῶν
ὑποδηματοποιῶν, τῶν ὑπαλλήλων τῶν φαρμακείων, τῶν
ξυλουργῶν, τῶν ὑπηρετῶν οἰνοπωλείων, καφενείων, ζαχ-
αροπλαστείων, εἰς τόσας ἄλλας τάξεις, ποῦ καιρὸς νὰ
συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἀποκτηνούσης ἐργασίας των ἵνα σκε-
φθῶσι περὶ βιτιώσεως τῆς τύχης των; 'Η συνήθεια,
κύλινδρος βαρὺς, συρρομένης ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἀ-
καθείας, κυλίεται ἀκαμπτος ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν,
πιέζουσα ἡ ἀποκτείνουσα πᾶν ἄλλο αἰσθημα πέραν τοῦ
ἐπιουσίου ἄρτου τῆς ἡμέρας. Οὕτω αἱ κοινων. καὶ ὀμά-
δεις ἀποκτηνοῦνται, ἔγουσι βίον ζωφύτων, τὸ δὲ λεγό-
μενον συνταγματικὸν πολίτευμα, ὅπερ ἄλλαχοῦ φέρει εἰς
προστριβὴν καὶ πολλάκις σύγκρουσιν τάξεις μετὰ τάξεων,